

זה הדריך

زوهديرك ZO HADEREKH

גיליון 27, 13 ביולי 2016

עזה: הכל דיבורים

ביקור שר החוץ המצרי בישראל נועד לבלום את היוזמה הצרפתית לסיום הכיבוש

בית החולים שיפא בעת המלחמה בעזה ב-2014. אלפי מטופלים ממתנינים לניתוחים מצילי חיים (צילום: ארכיון)

בשבוע בו מלאו שנתיים למלחמה בעזה המכונה "צוק איתן", הגיע לביקור בישראל שר החוץ המצרי סאמח שוכרי.

בצפוי, בפגישתם של שר החוץ המצרי וראש הממשלה נתניהו נזרקו לאוויר מילים כמו "חזון" ו"שלום", אך בפועל עסקו השניים בעיקר בנושאים אחרים. כך, למשל, דנו בהשלכות ההסכם בין נתניהו לארדואן, שהציב את טורקיה כספקית מוצרי מזון ובנייה לעזה, וזאת שעה שמצרים ממשיכה בסגירת מעבר רפיח ומסייעת לישראל בכתר על הרצועה.

אולם הדגש בדיאלוג הגלוי בין שוכרי לנתניהו היה הצבת חלופה דיפלומטית אזורית ליוזמת צרפת בתמיכת האיחוד האירופי לכנס ועידת שלום ישראלית-פלסטינית בחסות בינלאומית. במקום הוועידה המוצעת, שבסיסה הן החלטות האו"ם בנושא והדרישה הברורה לכינון מדינה פלסטינית בצד ישראל, מתכננת ישראל בתמיכת מצרים, כפי שמסתבר, מין מפגש תחזוקה של הכיבוש: שיחות בדבר "צעדים בוני אמון", בהן לא ידונו בסיום הכיבוש, אלא במיני הקלות, שישראל יכולה בכל רגע לבטל, אך גם בדרישות של ישראל למשמוע הרשות הפלסטינית כך שזו לא תתמוך ביוזמה הצרפתית.

כפי שמסתמן, ביקור שר החוץ המצרי והיוזמה למפגש אזורי יתרמו לא לסיום הכיבוש הישראלי שהחל ביוני 1967, אלא להידוק התיאום הצבאי-מדיני בין מצרים לישראל בחסות סעודיה ומדינות המפרץ, הדואגות קודם כל לעסקי הנפט שלהן.

בשבוע בו נערך ביקור שר החוץ המצרי, פרסמה אונר"א (סוכנות הסעד והתעסוקה של האו"ם לפליטים הפלסטינים) דו"ח לפיו במערכת הבריאות בעזה שורר מחסור כה חמור בצידוד ובתרופות, שהיא בעצם ממשיכה לפעול על סף התמוטטות. בתי חולים ומרפאות ברצועה שנהרסו עד היסוד או סבלו מנזקים – טרם שוקמו. בבית החולים שיפא, למשל, ממתנינים 3,839 מטופלים לניתוח והם ינותחו אולי ב-2018.

על המחיר האנושי של מלחמת עזה 2014 אמר בשבוע שעבר פיליפ לות'ר, מראשי אמנסטי, בעת הצגת הדו"ח

של הארגון במלאת שנתיים למלחמה: "במשך 50 ימי המתקפות ברצועת עזה, זרעו הכוחות הישראליים מוות והרס בממדים מסיביים. המתקפות הישראליות גבו את חייהם של כמעט 1,500 אזרחים, יותר מ-500 מתוכם ילדים". לות'ר הוסיף, כי כתבי האישום הפליליים היחידים שנבעו מהחקירות הצבאיות של ישראל הוגשו נגד שלושה חיילים בגין הפרות מינוריות יחסית של החוק בפעולות ביוזמה, התעללות ושיבוש חקירה, וסיכס: "בינתיים, פשעים חמורים בהרבה, רבים מהם פשעי מלחמה, עדיין מתרחשים ללא עונש ראוי לאחראים".

הדוחות של הארגונים הבינלאומיים מחזקים את ההבנה, כי ללא סיום הכיבוש, העמים, ובעיקר העם הפלסטיני, ימשיכו לשלם מחיר כבד. ללא הסדר שלום מדיני, עלולה ממשלת נתניהו-ליברמן-בנט לצאת שוב למתקפה ברוטלית על עזה, בה יצפה מקרוב גם נשיא מצרים, א-סיסי ואלה הנתונים לו חסות, המשתפים פעולה עם ממשלת נתניהו.

נרגענו

"החורף ימשיך לבוא: הברקסיט לא יפגע בהפקת משחקי הכסף".

(כ"לכליסט", 27.6)

חקירה בשידור חי

"הערבייה עאידה תומא-סלימאן, אזרחית סוג ב' שמכהנת כחברת כנסת מטעם הרשימה המשותפת ויו"ר הוועדה לקידום מעמד האישה (להלן, 'הערבייה'), באה לחקירה בנושא סירובה לכנס דיון על מצבן של חיילות צה"ל, שבעקבותיו נהפכה ליעד מודיעיני של המחלקה למיגור פ"ח (פעילות חתרנית). נכחו בחדר החקירות: החוקרת הבכירה דפנה ליאל, סמלת מגל"צ, ודובר צה"ל לשעבר, תא"ל (דרגת ייצוג) עודד בן-עמי, אקס גל"צ, שפיקד על החקירה. בהינתן הערך החינוכי של החקירה, הוחלט לשדרה בשידור חי בטלוויזיה. הערבייה קיבלה יחס כמתחייב מאמנות ז'נבה, כולל מיזוג אוויר והיתר לענוד תכשיטים. 'מה זה??', הטיח בן-עמי בערבייה, תוך הפגנת מיומנות וניסיון רב בשבירת שבויים, 'הפגנה נגד צה"ל?? הוועדה זה עסק פרטי שלך??'. אבל הערבייה דיברה בחוצפה ובגאוותנות מדאיגה. ניכר שאינה מבינה את מקומה. אובחנה כוונה לבדיקת גבולות. היא הצהירה על התעניינות בנשים מודרות ועניות. ליאל זיהתה מיד את המזימה הנואלת של הערבייה לייצר עמה סולידריות מסוג 'נשי', לא איבדה את הראש, צעקה על הערבייה, נזפה בה ודרשה תשובה. 'אני לא בבית משפט, את תקשיבי טוב מאוד', פתחה הערבייה פה. הורינו מהחפ"ק לבן-עמי באוזנייה ללמד אותה לקח, כי זה בשידור חי, ואסור שיהיה כאן תקדים מסוכן וערביות יתחילו להרים ראש".

(רוגל אלפר, "הארץ", 30.6)

...אולי אפשר להשקיע בדיור ציבורי בישראל?

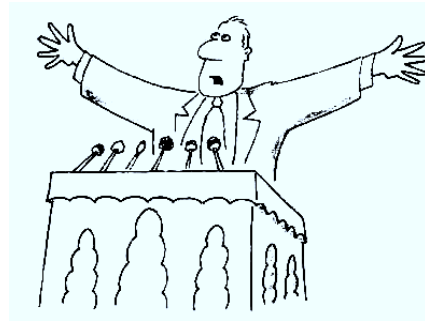
"בנק ישראל מתכוון להשקיע בחודשים הקרובים כ-480 מיליון דולר במניות של חברות בשוויץ. ההחלטה התקבלה בתחילת החודש בוועדה המוניתרית של הבנק, בראשות הנגידה קרנית פלוג, במסגרת הניסיון למצוא מענה לצורך להשקיע את עתודות מטבע החרץ האדירות שצבר הבנק בשנים האחרונות שהגיעו לכ-96 מיליארד דולר".

(ידיעה ב"כ"לכליסט", 27.6)

ואהבתי את אדוני הניאו-ליברל: פרס לפרס

"אות 'יקיר ההסתדרות' הוענק לנשיא התשיעי שמעון פרס על הצלת המשק הישראלי מקריסה כלכלית. יו"ר ההסתדרות אבי ניסנקורן ויו"ר הסתדרות המעו"ף ארנון בר דוד העניקו היום לנשיא המדינה לשעבר, מר שמעון פרס, את עיטור 'יקיר ההסתדרות'. הם אמרו: 'פרס הביא את מדינת ישראל מאסון כלכלי לצמיחה מחודשת. יש לו תרומה אדירה לחברה ולכלכלה המקומית, בין היתר בזכות התכנית לייצוב המשק, שהוביל בשנת 1985 בשיתוף עם ההסתדרות, אז ביצע את 'עסקת החבילה' אשר הצילה את המשק. פרס היה תמיד ידיד אמת של ההסתדרות. החברה הישראלית כולה חבה לו תודה גדולה. פרס קיבל את העיטור בהתרגשות רבה ואמר: 'ההסתדרות לא יצרה מעמד עובדים, אלא יצרה מעמד של אנשים צודקים ומוסריים. ההסתדרות הקימה את מדינת ישראל וגם בימינו אנו נראה כי כולם רוצים להיות ההסתדרות'".

(הודעה של דוברות ההסתדרות, 1.7)

דברים בשם אומרם**כך מוכרים התנחלות לסטודנטים באוניברסיטה**

"ההרשמה בעיצומה! תכנית אלול עין-פרת המדרשה באלון. ללמוד את היצירות הגדולות שמרכיבות את זהותנו הישראלית, היהודית והמערבית. להקשיב: שיח ישראלי פתוח, משמעותי ורלוונטי. להיות: חודש של מסע מסוג אחר. ביחד צעירות וצעירים מכל גווי החברה הישראלית. יום היכרות בבאר-שבע יתקיים ביום שני, 27.6, כ"א בסיון". (מודעה על לוח המודעות של אוניברסיטת בן גוריון)

יציר כפיים של הימין המתנחלי מדבר

"חברי כנסת ערבים הביעו תמיכה על תשלום הפיצויים לנפגעי משט המרמרה במהלך ההסכם בין ישראל לטורקיה, אך יו"ר הכנסת, יולי אדלשטיין, לא יכל לשלוט בעצמו. בראיון הוא כינה אותם 'יצורים'. רק למעט כמה יצורים שכבר השמיעו את קולם, כל הכנסת תהיה מאוחדת בדרישה', אמר אדלשטיין".

(חדשות ערוץ 10, 27.6)

מכתב למשפחת אבו ח'דיר

ברצוני להביע את תנחומי על רצח בנכם. קבלו את התנצלותי הכנה, שאיני יכול לכתוב לכם בשפתכם. מערכת החינוך הישראלית לימדה אותי כל מיני דברים, אבל היא לא לימדה אותי שום דבר שיכול לעזור לי להבין את השכן שלי.

אין ספק שאתם צודקים בתביעתכם, שיש לגזור גזירה שווה בין רוצחי בנכם, לבין רוצחים טרוריסטים אחרים. כפי שהורסים בתי ערבים, אין סיבה לחוס על בתיים של יהודים. טענת הממסד, שאין סיבה להרוס בתיים של מחבלים יהודים, כי התמיכה היהודית בהם פחותה מהתמיכה המוסלמית במחבלים המוסלמים, מגוחכת. ניתן להפריך זאת בקלות בהצגת הטוקבקים ברשת, בניתוח הנתונים בדבר עליית כמות הטרור היהודי, ובהתנהגות הממסד הדתי שאינו מונע מהמורשעים לקיים את מצוות היהדות.

בכל זאת ולמרות זאת, אני קורא לכם להפסיק את המאבק למען הריסת בתי המחבלים הארורים, שרצחו את בנכם. זו ענישה לא ראויה, וכפי שאין לבצע אותה כלפי מחבלים מוסלמים, לא צריך לבצע אותה כלפי מחבלים אחרים. הרס בתי הרוצחים רק יוביל לעוד אלימות.

אנא מכם – הקירות לא אשמים בכך, שיצאו מביניהם רוצחים, ואל תורידו את עצמכם לרמה בה נמצאים שלטונות הכיבוש הישראליים, המענישים את כל המשפחה ולפעמים גם את כל הכפר, בגלל טעות של איש אחד.

יוסי ס.

איך הממשלה הגזענית מציעה מיליארדים לאוכלוסייה הערבית?

מאת נועה לוי

התכנית הכלכלית החדשה לאוכלוסייה הערבית בישראל, שעליה הוכרו בהחלטת ממשלה 922, מייצרת ויכוחים רבים ואפילו בלבול. מן הצד האחד קמים קולות המהללים את התכנית. התקשורת וכמה מארגוני החברה האזרחית ממהרים להכתירה כצעד המתקדם ביותר של המדינה כלפי האוכלוסייה הערבית אי-פעם. המספרים הנזקקים באוויר מסחררים את ראשו של העם המתגורר בבתים ללא אישור, בשכונות ללא תכנון, ביישובים ללא תוכניות מתאר. מצד שני נשמעים קולות מבטלים, המצביעים על מדיניותה הגזענית והמפלה של הממשלה, ומזהירים שלא ליפול בפח ולהשתתף בפסטיבל האיוולת שלא יניב דבר מלבד עוד דיכוי פוליטי.

שלושה היבטים מרכזיים של התוכנית נמצאים בלב הוויכוח: גובה התקציבים, פרויקט כניסת המשטרה ליישובים הערביים, ושאלת ההתנייה של התקציבים ב"אכיפת תכנון ובנייה", דהיינו, בהריסת בתים. הפרסומים האופטימיים מדברים על בין 12 ל-15 מיליארד שקלים בחמש השנים הראשונות. הבטחה יפה זו מורכבת מחלק ראשון של "כסף תוספתי" בסעיפים תקציביים חדשים. ההערכות הן שמדובר ב-2.5 מיליארד בחמש שנים, שיושקעו בתחומי הפנים והשיכון, וכך גם נאמר בתשובת שר האוצר כחלון לשאלתא של חברי הכנסת של חד"ש בכנסת. כסף זה אמור לכלול מענקי פיתוח, תקציב למבני ציבור, מענקים ישירים לרשויות, ולרשויות מקומיות מצטיינות.

החלק השני של התקציבים טמון בשניו מנגנוני הקצאה – בהעברת כספים בסעיפים תקציביים קיימים מיישובים ואזרחים יהודים לערבים. ההערכות האופטימיות מדברות על כ-10 מיליארד בחמש שנים. זה החידוש הגדול בתכנית, וזו גם הדרך לצמצום אמיתי של האפליה כלפי האזרחים הערבים. הסכום הזה אינו מופיע בשקלים אלא באחוזים. למשל - 25% מתקציבי בינוי מעונות יום חדשים יוקצו ליישובים הערביים; 40% מסך התקציב לתשתיות תחבורה ברשויות מקומיות (פרט למטרופוליטנים) יעבור ליישובים ערביים. הביצוע של כל סעיף כזה מורכב ודורש מעקב מדוקדק, ולמען האמת, הוא אינו מובטח כלל. היישום ידרוש מאבק בכל משרד ממשלתי למען כל סעיף הקצאתי בנפרד.

היישום של כל שינוי הקצאתי כזה דורש שיתוף פעולה של משרדי הממשלה עצמם, ונכון להיום, ברור שכמה מהשרים לפחות יתנגדו בכל מאודם לשינוי. האם יקצצו פתאום בתקציבי רווחה קיימים בשכונות מצוקה יהודיות כדי להעביר תקציבים ליישובים ערביים? מירי רגב למשל, הכריזה מבעוד מועד שאינה מתכוונת להפנות עשרות אחוזים מתקציבי התרבות להשקעה בתרבות ערבית. משרדים אחרים מעכבים את ההליכים הבירוקרטיים הנדרשים להקצאת כספים לרשויות מקומיות ערביות, בדרכים של עיכוב פרסום 'קולות קוראים' המאפשרים להן לדרוש את התקציבים, וכו'.

ביקורת נוספת על הבטחת המיליארדים בתקציבי ההעברה מציינת שחלק מהסכומים הללו צריכים היו לעבור לאוכלוסייה הערבית ממילא – לעיתים הסכומים

שנזרקים כוללים גם את התקציבים שממילא מגיעים לחברה הערבית. ח"כ יוסף ג'בארין מסר מידע מהרשות לפיתוח כלכלי של המגזר הערבי, לפיו המספרים האמיתיים הנובעים מיישום מקסימלי של השינוי במנגנון ההקצאה קרובים יותר ל-3.5-4 מיליארד, ולא ל-10 מיליארד, כפי שמבטיחים העיתונים. ג'בארין הוסיף, כי שיעור הניצול הצפוי של התקציבים המובטחים בדרך כלל לא מגיע אפילו ל-50% בגלל בעיות ביישום. ועדיין, אין חולק שהכספים הללו דרושים לחברה הערבית, ושיתפקידנו להיאבק להשיגם.

ח"כ איימן עודה מסביר שמשרד האוצר מקדם את התכנית מתוך תפיסה שחזוק האוכלוסייה הערבית יחזק את המשק כולו. מתוך תפיסה כלכלית ליברלית זו, האוצר נקלע גם לעימותים ישירים עם שרים שההגיון הלאומני-גזעני דוחף אותם להתנגד ליישומה. לכן עלינו לנצל את ההזדמנות שניתנה לנו להרוויח מהתלכדות האינטרסים ומתמיכתו של גורם חזק כמשרד האוצר.

עד כאן החלקים החיוביים בתכנית. עתה יש לתת את הדעת על הסכנות הפוליטיות שבה. ההחלטת הממשלה כוללת תכנית בנושא המשטרה: הקמתן של 10-12 תחנות משטרה חדשות ביישובים הערביים, חיזוק השירות הקהילתי ותוספת של כ-1,300 שוטרים. משמעות הדבר היא, שסכום של בין מיליארד ומיליארד וחצי מתוך ה-2.5 מיליארד נועד למשטרה. המשטרה גם מקבלת במסגרת התכנית סמכויות נוספות להריסת בתים, כך שלמעשה חלק גדול מהתקציבים נועדו למימון מנגנון לדיכוי האוכלוסייה הערבית. אך יש לזכור גם שהאלימות בחברה הערבית קשה מאוד, הפשעים והרציחות מתרבים מיום ליום, והאשמה כלפי המשטרה המזניחה בכוונה את היישובים הערביים אינה עולה בקנה אחד עם התנגדות מוחלטת להכנסת המשטרה אליהם.

החלק המסוכן עוד יותר הוא העובדה, שהתוכנית הכלכלית הכילה מלכתחילה התניה של תקציבים בהתקדמות באכיפת של תכנון ובנייה, דהיינו, בהריסת בתים. התנייה מסוכנת זו בוטלה באופן רשמי ביחס לרוב רובה של התכנית, כיוון שהממשלה הצליחה לקדם תכנית לתיקון האכיפה בתכנון ובנייה האמורה לעלות להצבעה במושב הכנסת הבא. זו תכנית מסוכנת המעבירה את הסמכויות להריסת בתים לראשי הרשויות המקומיות עצמם, ובכך מייצרת מגוון לחץ על הרשויות הערביות לפעול נגד האוכלוסייה שלהן. ההתניה אמנם בוטלה ברמה הפורמלית, אך עצם כניסתה של התניה כזו לדיון מעלה את הסיכון, שהממשלה תשתמש בהתנייה מול ראשי רשויות כאמצעי סחיטה במשא ומתן.

בסיכום, נראה כי התוכנית הכלכלית אינה מבטיחה את הסכומים המפורחים באוויר חדשות לבקרים, והיא כוללת סכנות פוליטיות קשות – היא עלולה להפוך לגורם שבהחלק ממערכת מקל וגזר הרסנית. תמיכה שאננה בה עלולה להתגלות כטעות חמורה. מנגד, סכנה דומה טמונה בכל מהלך חיובי של המדינה. מאבק פוליטי שאינו בדלני וסימבולי בלבד מחוייב לנסות להשיג מהמדינה כל מה שניתן עבור הציבור, ומשמעות הדבר להאבק על תקציבים, לסחוט מהאוצר הבטחות, ואז להיאבק למען היישום. גינוי ושלילה של התכנית יהיו בגידה באמון הציבור לא פחות מתמיכה מוחלטת ועיוורון לסכנות. אני בטוחה שכל נציגינו בכנסת יקפידו לעקוב אחרי כל דיון בוועדה בה ניתן להשפיע ולהילחם על יישום התוכנית וסעיפיה השונים. מול הציבור עלינו להצביע על הסכנות ועל ההזדמנויות הטמונות בתוכנית החדשה, ולהכין את השטח לאפשרות שיהיה נחוץ מאבק ציבורי בדרישה ליישם את התכנית ברמה התקציבית המקסימלית ונגד השימוש בה כמקל לזירוז הריסות בתים.

שכונות אתם מכירים שיקבלו לא 80 מיליון שקלים, אלא 80,000 שקלים הלוואה מהבנק?."

"עמיתי חברי הכנסת" המשך חנין. "כאן נמצאת הבעיה. הבעיה הגדולה, שבה אנחנו צריכים לטפל, היא בעיית השיטה, שבה מי שיש לו כסף כביכול, יכול להשתמש בכסף ציבורי, יכול למנף כסף ציבורי כדי להפוך מסתם עשיר למיליונר ולמיליארדר. את הדבר הזה, עמיתי חברי הכנסת, צריך לעצור. את השיטה הזאת, עמיתי חברי הכנסת, צריך להפסיק".

מאחורי דנקנר יש שיטה

חד"ש נגד פירסומי הזנות

סיעת חד"ש בכנסת הגישה הצעת חוק לענישת המדפיסים מודעות לשירותי זנות. אל הצעתם של חברי הכנסת איימן עודה, עאידה תומא-סלימאן, דב חנין, יוסף ג'בארין ועבדאללה אבו-מערוף, הצטרפו חברי כנסת מסיעות נוספות: נחמן שי, אוסאמה סעדי, יעל גרמן, עמר בר-לב, עבד אל חכים חאג' יחיא, עליזה לביא, זהבה גלאון וטלב אבו עראר.

בנימוקים להצעת החוק נאמר, כי חוק העונשין קובע איסור על פרסום מתן שירותי זנות, אולם הוא אינו אוסר על הכנת הפרסום האמור. "כך קורה שמפרסם הפרסום נענש, אך הגורמים המכינים את הפרסום, כמו בתי דפוס ומשרדי פרסום התורמים בעבודתם לביצוע העבירה, אינם נענשים. בתי הדפוס ומשרדי הפרסום ממלאים אחר בקשת הלקוח ומכינים עבורו את הפרסום, למרות שהחוק אוסר על הלקוח לפרסם פרסומים אלו". מטרת הצעת החוק היא "להעניש את מכין הפרסום על הכנתו בידועין פרסומים למתן שירותי זנות. קביעת הוראה האוסרת על הכנת הפרסום משתלבת בהוראה הקבועה היום בחוק, האוסרת על פעולת הפרסום עצמה ומרחיבה אותה".

דאעש: איום על עמי המזה"ת

לפחות 292 אנשים מתו כתוצאה ממשאית תופת שפוצצה דאעש במרכז בגדד, בפיגוע הרצחני ביותר במדינה בעשור האחרון. בתגובה לפיגוע פרסם (5.7) יו"ר הרשימה המשותפת, ח"כ איימן עודה, את ההודעה הבאה: "אנחנו במערכה בין אוהבי החיים ואוהבי המוות, מערכה שאין בה נייטרליות. ישנה רק דרך אחת והיא - לעמוד באומץ, בחוזקה ובאמונה שלמה בערכי האדם, או שהמפלצת הזאת תאכל אותנו. אנחנו ננצח, ובסופו של יום העולם הערבי יתרא מפצעיו ויהפוך להיות בריא וצודק".

ח"כ דב חנין הדגיש את הצביעות שבתגובה הבינלאומית הרפה לפיגוע: "אחרי טרגדיה איזמה כזו, איך זה שלא שמענו את הסיפורים האישיים של הקורבנות? איך זה שלא פורסמו בכלל שמות? למה אנחנו לא רואים את התיאורים שפגשנו אחרי הפיגועים בפאריס או באורלנדו? האם זה קשור לעובדה שכאן הקורבנות הם ערבים מוסלמים? "פיגועי בגדאד ממחישים שוב שדאעש מהווה איום אמיתי על כל העמים במזרח-התיכון. דאעש הוא תופעה מודרנית, גידול פרא שהוא תוצר של הנסיבות הפוליטיות שנוצרו באזור. מאחורי דאעש עומדים גורמים שנתנו לו תמיכה כלכלית, צבאית ופוליטית משמעותית. החוטאים מובילים גם למשטר הטורקי וגם לשליטי מדינות המפרץ, אותן אלה המכונות אצלנו לעיתים 'מתונות', משום שהן בעלות בריתה המובהקות של ארצות הברית".

שופט בית המשפט המחוזי בתל אביב, חאלד כבוב, הכריע (4.7) כי איש העסקים נוחי דנקנר אכן הריץ את מניית תאגיד אי.די.בי, כפי שנטען בכתב האישום שהוגש נגדו. גזר הדין אמנם טרם ניתן, אך איש העסקים עלול לקבל עונש מאסר בפועל של עד חמש שנים. כעת לאחר ההרשעה, הוא צפוי לערער באמצעות עורך דינו. מדובר בפרשה בה הואשם דנקנר כי ניסה להשפיע בצורה לא חוקית על ערכה של מניית החברה שהייתה בבעלותו. יחד עם סוחר הבורסה איתי שטרומ, הואשם דנקנר שפעל באופן מלאכותי להעלות את ערך המניה לקראת הנפקתה שבוצעה בבורסה.

האישומים נגדו כוללים עבירה על חוק הלבנת הון ופרסום פרט מטעה בתשקיף. משפטו של דנקנר המתנהל בשנתיים האחרונות סוקר בהרחבה. לאחרונה חתם דנקנר על הסדר חוב עם הבנקים, במסגרתו הוא אמר להחזיר בשנים הבאות סכום עתק של 500 מיליון שקלים. בעקבות הרשעתו של דנקנר, נאם ח"כ דב חנין (חד"ש, הרשימה המשותפת) בכנסת:

"כשאנחנו מדברים על בנקים, עמיתי חברי הכנסת, ביום שבו מורשע מר דנקנר, אני רוצה לדבר לא על הבעיה הקטנה של העבירה של מר דנקנר שבה הוא היום הורשע, אלא על הבעיה הגדולה יותר של השיטה שדרכה הוא התעשר. אני רוצה להקריא לכם קטעים מנאומה של חברת הכנסת תמר גוז'נסקי בכנסת בשנת 2002. אלה הדברים: 'כאשר הייתה הפרטה של בנק הפועלים, בעיקר שתי משפחות רכשו את הבנק, משפחת אריסון ומשפחת דנקנר. איך הם מימנו את רכישת בנק הפועלים? יש להם מיליארדים פנויים בבנק? לא. הם הלכו ולקחו הלוואה מבנק לאומי. איך פורעים את הלוואה מבנק לאומי? מהרווחים של בנק הפועלים. במילים אחרות, הם לא השקיעו שום דבר מכספם. הם לקחו את ההון הציבורי ודרכו, בעזרת מינוף, הכניסו לעצמם לכיס ובסופו של דבר הם יהיו, הם היו, הם הפכו, לבעלי בנק הפועלים בזכות הלוואות של בנק לאומי. משפחת דנקנר, אומרת חברת הכנסת גוז'נסקי ב-2002, 'התקשתה לפרוע את הלוואה. מסתבר שהרווחים של בנק הפועלים לא מספיק גדולים. אז מה עושים? מחפשים קונה לחלק מהעסקים שלהם. מצאו קונה, הוא מוכן להשקיע 80 מיליון דולר. נחמד? נחמד. אבל האיש אומר: רגע, 80 מיליון דולר, מאיפה אני משיג 80 מיליון דולר? גם הוא הולך לבנק לאומי שייתנו לו כסף לרכוש עוד פעם את המניות. אני שואלת אתכם', אומרת אז חברת הכנסת גוז'נסקי, 'כמה תושבי

אוניברסיטת כדורי בטול כרם, שצבא הכיבוש ממרר את חיי העובדים והלומדים בה, וגם לפעילות שאנחנו מפתחים כדי להביא את המוסדות להכיר בפרסומים בעברית וערבית המדברים אל הקהל המקומי, בהליכי קידום של סגל.

מה באווירה הפוליטית הנוכחית בישראל מצריך את ההתארגנות של אקדמאים במסגרת אידיאולוגית שאינה איגוד-מקצועית אלא פוליטית רחבה? האם ענייני האיגוד המקצועי יהוו חלק מהפעילות של הארגון?

כארגון שמאל אנחנו תומכים בהחלט באיגודים מקצועיים. אשמח אם בעתיד נשמש גם כפורום לתיאום של פעילות ותמיכה באיגודים של הסגל הזוטר, המנהלי והבכיר בכל המוסדות. חשוב מאד גם לדחוף את האיגודים האלה להכיר בחופש הביטוי ובחופש האקדמי כזכויות עובדים, מה שכרגע לא קורה מספיק עדיין. עם כל זאת, אנחנו לא איגוד מקצועי משום שאנחנו פונים לחברים שונים בקהילה האקדמית שהאינטרסים המקצועיים שלהם לא תמיד זהים, ולפיכך אין לצפות שהם יתאגדו באיגוד אחד.

מה תפקידם של אקדמאים בשמאל – והאם יש צורך בהתארגנות ייחודית שלהם, לעומת המצב הנוכחי בו אקדמאים ממלאים תפקיד מרכזי בארגונים ובמפלגות שמאל שונות בישראל?

אנו כאקדמאים שמאליים מתאגדים בא"ש כדי להגדיל את כוחנו באקדמיה, לא בשמאל. בשמאל - גם היהודי וגם הערבי - יש נוכחות גבוהה של אקדמאים, וזה דבר מבורך כשלעצמו. אבל אם לאקדמאים יש תפקיד בתוך השמאל, בעיניי התפקיד הוא דווקא להפשיט מעצמנו את הפריבילגיות והכיבודים שהמעמד המקצועי שלנו מביא לפוליטיקה.

אני רואה בעיני רוחי את האמירות של אנטוניו גראמשי שכל אדם הוא אינטלקטואל, ושהתפקיד של הפוליטיקה השמאלית הוא להיות בית אינטלקטואלי לכל אדם. כשהאינטלקט הופך להיות נחלתם הבלעדית של אקדמאים, השמאל סובל, החברה בכללותה סובלת, הייתי אומר שאפילו האקדמאים עצמם סובלים מזה, כי מצב כזה מנתק אותם מהחברה שביבם.

האוריינטציה של הארגון, עד כה, נגעה למאבק ברדיפה פוליטית של אקדמאים שמאליים ובסולידריות עם אקדמאים פלסטינים וטורקים. האם תרצו לעסוק בקשר הרגיש בין האקדמיה והניאו ליברליזציה?

בהחלט כן. אנחנו שמאל שמחוייב למאבק בכיבוש אבל מאד לא רוצים להפוך לעוד ארגון שמאל שמתעסק רק בכיבוש ובגוררותיו. הזכרתי כבר את קמפיין ההכרה בפרסומים בעברית וערבית, המנוגד להיגיון הניאו-ליברלי, המבקש להפוך איכות מקצועית לדבר שניתן לכמת - על פי מדדים בינלאומיים, כמובן, שלא סופרים פרסומים בשפה המקומית.

דווקא בעבודת הסולידריות הפנימית שלנו, אנחנו מגלים את הקשר ההדוק בין תהליכים פוליטיים וכלכליים. ניתן להלך אימים על מרצות ומרצים ולאיים עליהם בפיתורים אם יביעו את דעותיהם הפוליטיות - בגלל האופי הרעוע של ההעסקה באקדמיה בכלל כיום. אני לא טוען שניאו-ליברליזם ופשיזציה הולכים יחד בכל תחומי החברה בישראל - יש מקומות שהם מתנגשים - אבל באקדמיה הם בהחלט הולכים יד ביד.

נמרוד פלשנבר

לחזק את השמאל

באוניברסיטאות

ארגון 'אקדמיה לשוויון' (א"ש) מציין שנה לקיומו ופועל לחשיפת הקשר בין העסקה נצלנית ודיכוי פוליטי בהשכלה הגבוהה

מפגינות למען העסקה ישירה באוניברסיטת בן גוריון (צילום: אגודת הסטודנטים)

הארגון "אקדמיה לשוויון", המאגד אקדמאים מהשמאל לפעילות פוליטית בזירת האקדמיה, יערוך ביום ו' (15.7) את הכינוס השנתי הראשון שלו לאחר הקמתו בקיץ שעבר. לקראת הכנס ריאיינו את **מתן קמינר**, דוקטורנט באתרופולוגיה, פעיל חד"ש וממקימי הארגון.

כיצד התגבשה פעילות הקבוצה?

רשתות לא-פורמליות של אקדמאים שמאליים קיימות בישראל הרבה שנים. חלקן על בסיס ארגונים שהיו ואינם - אפשר ללכת אחורה עד "הוועד לסולידריות עם אוניברסיטת ביר זית" ו"קמפוס" בשנות השמונים, ולהגיע עד ארגונים שפעלו בשנים האחרונות, כמו "הקמפוס לא שותק" ו"קואליציית הסטודנטים". הארגון שלנו קם על בסיס הרשתות הקיימות, תוך מחשבה מודעת לעבות אותן ולהפעיל אותן בצורה יותר מכוונת.

מהי אקדמיה לשוויון? מה המבנה הארגוני שלה?

זה ארגון חברים של קרוב ל-250 אקדמאים שמאליים בישראל. ההגדרות שלנו לשלושת המונחים האלה רחבות. **אקדמאי** זה כל מי שמועסק באקדמיה (גם בסגל מנהלי או בניקיון) או רוצה להיות מועסק בה; **שמאל** זה בכל המובנים החברתיים והמגדריים, לא רק בתחום הכיבוש; ו"**בישראל**" כולל גם אנשים שנמצאים בחו"ל אבל רואים את עצמם מחוברים למקום הזה.

כל מה שמדבר אל ליבה של קבוצת האנשים הזאת יכול להיות חלק מפעילות הארגון. בתקופה הנוכחית אנו מתמודדים עם ניסיון רציני ומתוזמר לחסל את האפשרות של אנשי שמאל להתפרנס באקדמיה, לכן אנחנו עוסקים הרבה בהגנה זה על זה ובסולידריות הדדית, בעיקר מאחורי הקלעים. אבל אנחנו לא שוכחים לרגע שיש לנו גם פריבילגיות וכוח, וכל הזמן שואלים את עצמנו מה ניתן לעשות איתם. זה הבסיס לפעילות שלנו בסולידריות עם

אמנם הייצוא ה"ביטחוני" של ישראל למדינות אפריקה עלה באופן משמעותי בשנים האחרונות, ועולה על 300 מיליון דולר בשנה. אך ישראל מוכרת הרבה יותר נשק לצפון אמריקה, לאמריקה הלטינית, לאירופה או לאסיה מאשר לאפריקה. לא נכון להניח, שעסקאות הנשק בכל היבשות הללו לגיטימיות יותר מאשר באפריקה. חמור בהחלט שאמצעי לחימה ישראלים מתדלקים את המלחמה בדרום סודאן על כל זוועותיה. אך לצורך העניין, גם מדיניות אירופה "הנאורות" מבצעות פשעים ברחבי העולם באמצעות נאט"ו, מקימות מחנות ריכוז לפליטים, מרגלות אחרי אזרחיהן ומדכאות מפגינים באלימות. כן, את נתניהו בביקורו ליוו עשרות אנשי עסקים ישראלים, רבים מהם מהתעשיות הביטחוניות. רק אסור לנו לשכוח שראש-הממשלה-שהוא-גם-שר-החוץ (פלוס כמה תיקים נוספים) תמיד רואה את עצמו כשליח של בעלי ההון, והסכם הפיוס/ייצוא הגז עם טורקיה הוא רק התזכורת האחרונה לכך.

הביקורת על פגישת נתניהו עם הרוזן מוסובני מוצדקת בפני עצמה, אבל גם כשנתניהו נפגש עם ראש ממשלת צרפת הולנד, עלינו לזכור שמדובר בנציגים של בעלי הון העומדים בראש משטר שאינו מהסס לקדם מדיניות אימפריאליסטית ואפילו לדכא אזרחים מבית בנשק.

מחצבים קונגולזים בסליקון ואלי

יש מגוון רחב של משטרים באפריקה. הרבה מהם, כולל רוב אלה שאצלם ביקר נתניהו, הם רודניים ומפרי זכויות אדם. עלינו לעמוד לצד המוני התושבים במדינות אלה, הנאבקים למען זכויותיהם החברתיות והדמוקרטיות – אך אסור לנו להתנשא עליהם ולחשוב, שהפתרונות נמצאים בצפון הגלובלי. האיחוד האירופי בוחר להטביע אלפי פליטים כל שבוע בזמן שהגזענות ותנועות נאו-פאשיסטיות פורחות, פתרון למיתון הכלכלי ולאבטלת הצעירים לא נראה באופק. רבים מתושבי המדינות "המתקדמות" מרגישים שהם אינם חיים בדמוקרטיה אלא תחת שלטון של פקידי בנקים. הקפיטליזם הגלובלי קושר את המשטרים זה בזה: המלחמות העקובות מדם בקונגו נוהלו במידה רבה בשירותם של תאגידים היי-טק של סליקון ואלי, המייצרים שבבים מקולטן קונגולזי; כורים שובתים נורו בדרום אפריקה לרווחת התאגיד הבריטי שבבעלותו המכרה. אותו מעמד שליט של ההון הפיננסי הגדול, אשר הכניע את הדמוקרטיה היוונית לפני שנה, עומד כרוזן הגדול מעל רבות ממדינות אפריקה כבר דורות ומאלץ אותן – כברית עם המעמדות השולטים המקומיים – להתיישר על פי מדיניות השוללת את הזכויות החברתיות והסביבתיות של אזרחיהן.

הניסיון מלמד כי הקפיטליזם המאוחר מרובה הסתירות והמשברים במאה ה-21, אינו יכול להתקיים על בסיס דמוקרטיה ממשית, יציבות ושלוש. ההיבטים האלימים והרודניים ביותר של המשטר הקפיטליסטי פשוט נחשפים יותר כשהם מתרחשים ב"פריפריה" של הסדר הקפיטליסטי: גטאות העוני בערים התעשייתיות לשעבר של ארה"ב, מחנות הפליטים באירופה, ערי מפעלי היזע באזורי הסחר החופשי בסין, או הכפרים החרוכים של שדות הנפט של דרום סודן.

מצד אחד, עלינו לדרוש את הפסקתה המידית של התמיכה הצבאית הישראלית בפשעים מחרידים ביבשת אפריקה, מהרודנות הפאשיסטית של מבוטו ססה סקו בזאיר, לפשעי משטר האפרטהייד בדרום אפריקה ועד לפשעי המלחמה הנוכחיים בדרום סודן. מצד שני, עלינו להפנים שאפריקה איננה יבשת נחשלת וחד-גונית, וכמו בשאר העולם - התקווה לשינוי נמצאת דווקא במאבקים שמנהלים תושביה.

נתניהו ונשיא רואנדה פול קגאמה (צילום: קובי גדעון, לע"מ)

אפריקה זה לא רק נשק

אין להתנגד לעסקאות חימוש בלי התנאות

מאת עמרי עברון

ב-4 ביולי יצא רה"מ בנימין נתניהו לביקור רשמי במספר מדינות במזרח אפריקה. נתניהו רצה להצטלם בטקס לציון 40 שנה למבצע אנטבה, ובאותה הזדמנות לבקר באוגנדה, באתיופיה, ברואנדה ובקניה. המחיר אגב – 28 מיליון שקל. כבר נכתבו מילים רבות על האמירה הגאוותנית והמתנשאת של נתניהו לפיה "כל אפריקה מתרגשת" לקראת ביקורו, כמו גם על הניצול הציני של ציון מבצע אנטבה להאדרתו האישית של ראש הממשלה. וכמובן אין זה סוד, שחלק משמעותי מיחסי ישראל עם מדינות אפריקה, וכנראה אחת המטרות המרכזיות בביקורו של נתניהו, היו עסקאות נשק בין חברות ישראליות למשטרים אפריקאיים רודניים, שמשמשים לעיתים בנשק זה לדיכוי זכויות אדם ואפילו לביצוע פשעי מלחמה.

חשוב מאד לבקר את השימוש הפסול בנשק ישראלי באפריקה וברחבי העולם: נתניהו אכן נפגש עם הרוזן יורי מוסובני, המכהן כנשיא אוגנדה מאז 1985, ורק לאחרונה "זכה" בבחירות באמצעות זיופים רבים, בעוד יריבו המרכזי כלוא. מוסובני היה ועודנו מעורב בפשעי מלחמה בקונגו ובדרום סודאן. נתניהו נפגש גם עם נשיא רואנדה מאז 1994, פול קגאמה, אשר במקביל לדיכוי כל אופוזיציה מבית, מעורב גם בפשעים בקונגו ובעימותים הנוכחיים בבורונדי. עוד ברשימת המארחים: האחראי לטבח ההמוני אחרי הבחירות הקודמות בקניה, ומנהיגי המשטר הרצחני באתיופיה. באותה הזדמנות הספיק נתניהו לנפק גם אמירות מביכות על כמה הוא מקדם את הקהילה האתיופית בארץ (וזאת כאשר מפגינים אתיופים נגד אלימות משטרתית חטפו מכות מוטרים בתל אביב).

נשק ישראלי בכל העולם

כל זה נכון, אך ישנה בעייתיות מסוימת בנרטיב בו קשרים עם אפריקה מזוהים מידית עם מכירת נשק לרודנים ורצח עם.

סרט נוסף (תיעודי וחדש!) העוסק בכיבוש הוא "טורדים את השלום" (ארה"ב, 2016) של הבמאים סטיבן אפקין ואנדרו יאנג. במרכזו - התנועה הישראלית-פלסטינית "לוחמים לשלום" המציינת עשור לקיומה (ר' עמוד 8). סרט הביכורים החכם של פרנסיסקו מארקו ואנדראה טסטה, "הלילה הארוך של פרנסיסקו סנקטיס" (ארגנטינה, 2016) הוא פילם נואר מודרני המעוצב בסגנון מינימליסטי, המתאר מסע ברחובות בואנוס איירס תחת שלטון האימה של החונטה הצבאית. הוא מצליח להדביק את הצופים בתחושת הלחץ של הגיבור בלי להראות שוטר או חייל. הסרט הוקרן בפסטיבל קאן וזכה בארבעה פרסים בפסטיבל בואנוס איירס, בהם פרס השחקן ופרס הסרט הטוב ביותר. כל הסרטים יוקרנו עם תרגום לעברית.

הבמאי רפי בוקאי והשחקן סלים דאו בעת הצילומים של הסרט "אזונטי פופולו"

שנה בלי דני פתר

סמלי הדבר, שבני המשפחה של דני פתר החליטו לציין את יום השנה למותו דווקא בתיאטרון היהודי ערבי ביפו (1.7), תיאטרון המבטא את עולם הערכים, שדני בחייו ביקש להנחיל לחברה הישראלית. כל הווייתו של דני הייתה ספוגה באמירה של המפלגה הקומוניסטית הישראלית – "אחוה יהודית ערבית" אל מול מציאות של ממשל צבאי, המדכא את אזרחי ישראל הערבים.

הייתה לי זכות גדולה להכיר את דני פתר ב-1955, כחניך ברית הנוער הקומוניסטי הישראלי, בעת שדני כיהן כמזכיר מחוז השפלה של התנועה. יום נסע אל אחד מיישובי מחוז השפלה לפגוש את חברי התנועה, וזאת אחרי יום עבודה כמורה בבית הספר ברחוב הירקון בתל אביב.

בבחירות להסתדרות המורים ב-1962, זכיתי כמורה לפגוש את דני פתר הלוחם ללא חת להצלחתה של רשימת המורים הדמוקרטיים – רשימה יהודית-ערבית, שרשמה הישג גדול כאשר 435 מורים הצביעו בעדה. הצלחתה של הרשימה עוררה אז סערה בכלי התקשורת הממסדיים שזעקו: "מאות קומוניסטים יהודים וערבים מחנכים בישראל".

לאחר הבחירות, כשהתכנסה ועידת המורים באולם "אוהל שם" בתל אביב, הוזמן דני פתר לברך בשם סיעת המורים הדמוקרטיים. דני ביקש מיושב ראש הוועידה, ד"ר שלום לוויץ, שבזמן הקצוב לברכה יופיע גם מס' 2, המורה נימר מורקוס מכפר יאסיף, כי אנחנו סיעה יהודית-ערבית.

לזכותו של ד"ר שלום לוויץ ייאמר, שהוא נענה בחיוב לבקשתו של דני, שהזמין את נימר מורקוס לברך ראשון. את אולם הוועידה הרעיד אז קולו המתכתי של מורקוס עם הרבה ח' ו-ע'. מורקוס ציטט בע"פ מ"על השחיטה", ומ"בעיר ההריגה". הזמן שהוקצב לקומוניסטים חלף מזמן, ונימר מורקוס קורא קטע גם מ"על סף בית המדרש": "אם יש את נפשך לדעת את המעיין ממנו שאבו אחיך המומתים עוז ותעצמות נפש לסבול חיי סחי ומאוס בלי קץ ובלי אחרית, סור לבית המדרש הישן והנושן".

על רקע מחיאות הכפיים בהן נתקבל, פנה נימר מורקוס לצירים בשאלה ובקריאה רועמת: "מדוע אני, המורה הערבי, אסור לי לפנות אל מעיינות השירה הערבית, אל הכפרים ההרוסים, אל המְדְרָסוֹת שאינן, ויחד עם תלמידי לשאוב את היפה שבשירה הערבית? מדוע לא נלמד להכיל האחד את כאבו של זולתו?".

הבמאי של מופע האחוה היהודית-ערבית באולם "אוהל שם" היה הבמאי-המחנך דני פתר.

איתן קלינסקי

פסטיבל הקולנוע ירושלים:

שלוש המלצות

בסוף השבוע (7.7) נפתח פסטיבל הקולנוע ירושלים. הפסטיבל הוותיק, בשנתו ה-33, עמוס לעיפה בסרטים חדשים וישנים כאחד. תכנית הפסטיבל כוללת הקרנות של יותר מ-200 סרטים עטורי שבחים ממיטב היבול השנתי הישראלי ובינלאומי בצד אירועי קולנוע ותעשייה: תחרויות נושאות פרסים לקולנוע הישראלי והבינלאומי, פרמיירות חגיגיות, מפגשי קהל עם יוצרים וכוכבים בינלאומיים, סדנאות וכיתות אמן, וכן אירועים מקצועיים לקידום תעשיית הקולנוע הישראלית.

אירועי הפסטיבל מתקיימים בסינמטק ירושלים, במתחם הנסן, בעיר העתיקה, בקולנוע לב סמדר, והשנה, לראשונה, יוקם פארק קולנוע בגן ווילף אשר במרכז העיר ובו יתקיימו הקרנות תחת כיפת השמיים בשעות הלילה. באתר יפעל מתחם קולנוע אינטראקטיבי לילדים בשעות היום, אשר יציע מגוון פעילויות איכותיות לכל המשפחה. בין הסרטים המומלצים: רסטורציה חדשה ליצירת המופת של רפי בוקאי "אזונטי פופולו" לרגל חגיגות 30 שנה לסרט. שמו של הסרט לקוח מהמנון הקומוניסטים האיטלקים "בנדיירה רוסה", ופירושו "קדימה העם". הסרט נחשב אבן דרך בתולדות הקולנוע הישראלי בהתייחסותו המקורית והמורכבת לסכסוך הישראלי-ערבי.

במת זו הדרן

ההורים, עבור הפעוטות ועבורנו, משרדי הממשלה נמנעים מלקיחת אחריות ומתקצוב הוגן. שנת הלימודים בפתח, ואנחנו לא מוכנות שהמצב יישאר כמות שהוא! אנחנו לא מוכנות להמשיך לעבוד קשה ולצאת לפנסיה בעוני. נקיים שביתה והפגנה מול בית רה"מ, שהוא גם שר הכלכלה".

צעדת החופש תציין עשור לפעילות לוחמים לשלום

צעדת החופש הישראלית-פלסטינית, שתתקיים ב-15 ביולי, תציין עשור לפעילות המשותפת של תנועת לוחמים לשלום. מהתנועה נמסר "זה היה עשור של התנגדות לכיבוש. עשור מאז שקבוצה של ישראלים, חיילים לשעבר שהחליטו לפעול לסיום הכיבוש, וקבוצה של פלסטינים שקצו במאבק האלים ורצו ליצור דרך משותפת, החליטו להיפגש.

"ביום שישי הקרוב, 15 ביולי, בשעה 13:30, נצמד יחד בצעדת החופש הישראלית-פלסטינית כדי להגיד: יש דרך אחרת, ונמשיך לצעוד בה עד לסיום הכיבוש, עד שנשתחרר כולנו מן הדיכוי ומן הפחד". בצעדה ישתתפו אליסטר ליטל וג'רי פוסטר, לוחמי מחתרת שלחמו בצפון אירלנד משני צידי המתרס - קתולים מול פרוטסטנטים, ובחרו לפעול יחד לקידום פיוס בין הצדדים. הצעדה מאורגנת בשיתוף עם התנועה "עומדים ביחד".

הסעות לצעדה: ירושלים - יציאה מגן הפעמון בשעה 12:30; תל-אביב - יציאה מרכבת מרכז בשעה 12:00; הסעות מחיפה ובאר שבע יצאו בהתאם לכיקוש.

דיון בנושא "הברקסיט ועתיד האיחוד האירופי" ערך במסגרת במת "זו הדרן", ביום ה', 14 ביולי, בשעה 20:00 באולם הגדה השמאלית, אחד העם 70, ת"א.

בדיון ישתתפו: פרופ' אבישי ארליך - סוציולוג פוליטי ופעיל שמאל בישראל ובבריטניה; יונית מוזס - עיתונאית ובלוגרית; מתן קמינר - פעיל חד"ש ודוקטורנט באנתרופולוגיה; ינחה נמרוד פלשנברג - מערכת "זו הדרן". "זו הדרן" יזמה דיון בתוצאות משאל העם בבריטניה, בו הוכרע כי הממלכה המאוחדת תיפרד מהאיחוד האירופי, שכן הן מסמנות רגע שבר בפרויקט האינטגרציה האירופי ומהלך בעל השלכות מאיימות על הסדר הניאו-ליברלי הקיים. הסערה הכלכלית, שהחלה בעקבות ההחלטה, יכולה להוביל לתרחישים רבים. המשבר הפוליטי בבריטניה נמצא בשיאו - עם מאבקי שלטון בשמאל ובימין.

הבחירה להתנתק מהאיחוד האירופי מבטאת בעת ובעונה אחת זעם עממי של המעמד העובד בבריטניה נגד האיחוד האירופי הלא דמוקרטי ונגד המעמד השולט המרוכז בלונדון, ובמקביל - רגשות לאומניים המתנגדים להגירה, לזרים ולפלסטיים. כפילות זו מציבה את השמאל האירופי והבריטי בפני מספר דילמות: האם האיחוד האירופי הוא פרויקט שניתן לתקן, או שמא הוא מנגנון רקוב שמשרת את האינטרסים של המדינות החזקות וההון הגדול? האם ניתן לגבש עמדה ירוסקפטית שאינה משתפת פעולה עם הגזענות של הימין הקיצוני? מה תפקידו של השמאל במאבקים בדלניים ברחבי היבשת ובבריטניה?

המטפלות יוצאות למאבק

הפגנה גדולה של מטפלות במשפחתונים ברחבי הארץ, יהודיות וערביות, תתקיים ביום שני, 18 ביולי, בשעה 9:30 מול בית ראש הממשלה (רח' בלפור בירושלים) תחת הסיסמא: "די להעסקה הפוגענית". המטפלות המוחות מסרו: "השנה פנינו שוב למשרד הכלכלה ולמשרד האוצר לתקצב יותר את המשפחתונים, כך שמשכורתנו תהיה גבוהה יותר ונוכל להפריש כספים לפנסיה. ביקשנו לעדכן את התעריף כך שיכלול רכיב דמי פיצויים ועדכון רכיב פנסיה. לצערנו, על אף החשיבות הגדולה של עבודתנו עבור

מועדון הגדה השמאלית
אחד העם 70, ת"א
 הסדרה "סרט אדום" מזמינה להקרנת הסרט
"בין גדרות"
 ולשיחה עם במאי הסרט **אבי מוגרבי**
יום ד', 13.7, בשעה 19:00

מק"י - סניף תל אביב
הרצאה רביעית בקורס מושגי יסוד במרקסיזם
"בלי תיאוריה - אין מאבק"
ח"כ לשעבר עסאם מח'ול
ירצה על הנושא: אינטרנציונליזם
ביום ג', 26.7, בשעה 20:00
באולם הגדה השמאלית, אחד העם 70, תל אביב